

Afgjørelsen af enkelte smaa Uoverensstemmelser med Hensyn til disse Forhold, som kunne forekomme dagligt og dagligt finde deres Løsning. Der er her kun Spørgsmaal om at overhugge det hele Fællesskab. Men efter at der altsaa engang er truffet en saadan Overeenskomst, selv om man nu vil sige, at det er Indenrigsministeren, der paa Communens Vegne har samtykket i den, eller at der er kommet en Resolution om Fællesskabet, som man fra alle Sider har vedtaget, men den vil da i Reglen dog, naar man vil gaae Forholdet historisk igjennem, være efter lange forudgaaende Forhandlinger bygget paa Noget, som man virkelig er kommen overeens om, omend ikke i Contractform og ikke paa Stempelpapir, Noget, som er tilveiebragt ved gjensidige Erklæringer og Mæglinger, — og efterat der derhos i Kraft af denne Overeenskomst er bleven kjøbt en Grund og opført en Bygning osv., hvilket ene og alene var fornuftigt og havde nogenstels rimelig Mening under Forudsætning af det stiftede Fællesskabs Bestaaende, — saa siger jeg, at det ikke paa nogen Maade, om ogsaa Ønsket derom hyttes fra en af Siderne, gaaer an at tilintetgjøre det, uden at det, der har tilveiebragt Fællesskabet, nemlig en Overeenskomst, ogsaa virkelig paany tilveiebringes, men nu om at hæve det. Tilveiebringes en saadan, er Sagen ganske simpel; der maa vel ogsaa i saa Fald en indenrigsministeriel Anerkjendelse eller Resolution til, men, naar begge Parterne ere enige, vil dette i Realiteten ikke møde nogen Vanskelighed. — Naar man nu dernæst kommer med den Indvending: „Ja, men I have jo ikke Noget imod, at Forbindelsen mellem en Kjøbstad og et Landdistrict kan ophæves, uden at der er Tale om et egentligt bestemt Samtykke fra begge Parter“, saa skal jeg for det Første erindre om, at de Bestemmelser, som derom findes i Landcommunalloven, og som nu ogsaa ere gjentagne i nærværende Lovforslags § 16, kun ere en ligefrem Fortsættelse af den ældre Tingenes Tilstand, hvilket allerede gjør en stor Forskiel. Men jeg skal derhos gjøre opmærksom paa, at det i og for sig principmæssigt er fuldstændigt uforstandig, at Stumper af Landdistricter ere forenede med Kjøbstæder. Principmæssigt er der kun to fornuftige Løsninger,

den ene, at Landdistrictet uden videre incorporeres heelt i Kjøbstaden og bliver en Deel af denne, den anden, at det fuldkomment stilles fra den og bliver en egen Commune eller forenes med en anden Landcommune. Dette er det Principmæssige, og naar jeg ikke har gjort Forsøg paa at fremtvinge en saadan Løsning, da er det, fordi Forholdene ere saa uendeligt forskjellige. Der kan her være Spørgsmaal om en Slotruin, som ligger midt inde i en By, eller om et enkelt Høstæd, som endnu fører Navnet af et forhaandenværende kongeligt Slot — det første er saaledes Tilfældet i Kolbing, det andet i Horsens —, altsaa om Bygninger, der vel høre til Landdistrictet, fordi de ere byggede paa det, der i gamle Dage var Kongelig Slotsgrund, men for hvis Bedkommende der dog ikke kan være Tale om Andet end, at det eneste Fornuftige vilde være at incorporere dem heelt i Byen, men der er paa den anden Side ogsaa her Spørgsmaal om Districter, hvis Beboere ere virkelige Landbrugere, og som paa ingen Maade kunne være tjente med at komme ind under Kjøbstaden, skjøndt de dog nødt vilde ud af den nære Forbindelse, hvori de fra Arils Tid have staaet til den By, som de støde op til, Districter, som derhos ere for smaa til at danne en egen Commune. Men det er da ganske i sin Orden, at man lader disse Forhold bestaae. Sommetider har Landdistrictet jo i disse Forhold et Medlem siddende i Byens Fattigcommission, sommetider i dens Skolecommission, sommetider i dem begge og sommetider i ingen af dem, saaledes at Districtet lader Byen besørge. Alt, som den kan bedst. Man lade nu altsaa Saadant bestaae, indtil der findes Grund til at hæve det; men da er der heller ikke det Mindste i Veien for, at det kan hæves ved Ministerens Resolution, fordi det er det Fornuftige og Principrigtige i dette Forhold, at man enten forenes heelt, eller ogsaa stilles. Men anderledes stiller Sagen sig, hvor der er Tale om, hvad man kalder velerhvervede Rettigheder, Tale om, hvad jeg vilde kalde Hensigtsmæssighedsgrunde, som have udpræget sig i visse bestemte fælles Foranstaltninger, som nu ikke kunne forandres igjen, naar ikke begge Parter derom ere enige, uden at det let medfører dybt indgribende Foran-